

'HET BLIJFT
BIJZONDER DAT IK
BINNEN EEN PAAR
MINUTEN EEN
BAND MET EEN
ONBEKENDE
OPBOUW'

**Ronald van Wijngaarden (28),
ambulanceverpleegkundige bij
Ambulancezorg Gelderland-Midden
van de Veiligheids- en Gezondheidsregio
Gelderland-Midden**

'Het gebeurt niet vaak dat ik 's nachts wakker lig van mijn werk. Tuurlijk moet je over empathie beschikken en je moet mensen willen helpen. Maar je mag nooit te betrokken raken. Je moet juist professionele afstand hebben om de beste beslissingen voor een patiënt te nemen. Dus als ik een verbrijzeld arm behandel, dan heb ik mijn emoties onder controle. Maar vraag me niet om een auto te verkopen, daar zou ik nou de zenuwen van krijgen. Ieder zijn vak.

Dat we op de ambulance vaak met agressie te maken hebben, valt bij ons in de regio wel mee. In een enkel geval komt het voor dat een situatie zo spannend voor een patiënt is dat familieleden gespannen reageren. Dat kan ik me best voorstellen. Dan willen ze bijvoorbeeld dat we meteen naar het ziekenhuis rijden. Terwijl we op dat moment juist doen wat het allerbeste is voor die patiënt. Ik doe wat ik maximaal kan en richt mij volledig op de patiënt. Ik heb van kinds af aan een fascinatie voor ambulances, dat had ik ook al toen ik nog geen idee had van wat het vak inhield. Tijdens de puberteit begrepen mijn vrienden niets van mijn belangstelling voor verpleegkunde.

Ik ben nog elke dag blij met mijn beroep. Het blijft bijzonder dat ik binnen een paar minuten een band met een onbekende opbouw. Wanneer maak je dat nou mee? Rijk, arm, hoog- of laag-opgeleid: status maakt op zo'n moment niet meer uit. Ik kom altijd binnen in een vreemd huis waar iemand op zijn kwetsbaarst is. Soms moet je bovenkleding verwijderen om iemand te kunnen aansluiten aan de monitoren. Een patiënt moet mij dan kunnen vertrouwen.'